

Sygn. akt: I C 481/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2014 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Remigiusz Drzewiecki
Protokolant:	protokolant sądowy Joanna Pile-Syposz

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2014 r. na rozprawie w N.

sprawy z powództwa P. L.

przeciwko O. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej O. S. na rzecz powoda P. L. kwotę 100 zł (sto złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 26 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanej O. S. na rzecz powoda P. L. kwotę 74,90 zł (siedemdziesiąt cztery złote i dziewięćdziesiąt groszy) tytułem części poniesionych kosztów postępowania,

IV. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Dnia 26 lutego 2014 roku w pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego w Nysie powód P. L. wniósł o zasądzenie od pozwanej O. S. kwoty 140 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 października 2013 roku do dnia zapłaty. Powód wniósł ponadto o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kwoty 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana zawarła jako zleceniodawca z Kancelarią (...) i Radców Prawnych w L. jako zleceniobiorcą, umowę o honorarium za prowadzenie sprawy o zwrot opłaty oraz odsetek związanej z wydaniem karty pojazdu i umowę o honorarium za prowadzenie sprawy o zwrot akcyzy oraz odsetek za samochód R. (...). Kancelaria przyjęła sprawy i podjęła stosowne czynności w każdej ze spraw. Porozumieniem z dnia 24 lipca 2013 roku wszystkie sprawy prowadzone przez Kancelarię (...) zostały przekazane Kancelarii (...). Za dokonane czynności w sprawach, pismem z dnia 4 września 2013 roku kancelaria wezwała pozwaną do zapłaty: kwoty 61,50 zł brutto za sprawę dotyczącą zwrotu nadpłaty w podatku akcyzowym oraz kwoty 61,50 zł brutto za sprawę dotyczącą zwrotu opłaty za wydanie karty pojazdu oraz kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Pozwana nie uiściła powyższych należności. Na podstawie umowy cesji z dnia 4 listopada 2013 roku wierzytelność została przelana na powoda.

Pozwana O. S. nie złożyła odpowiedzi na pozew jak i nie stawiła się na rozprawie w dniu 5 września 2014 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 18 października 2011 roku zawarta została pomiędzy O. S., a Kancelarią (...) i Radców Prawnych z siedzibą w L. umowa o honorarium. Przedmiotem zlecenia było prowadzenie na rzecz pozwanej sprawy o zwrot akcyzy oraz odsetek za samochód R. (...). Zgodnie z § 2 ust. 1 umowy za prowadzenie sprawy zleceniobiorcy przysługiwało wynagrodzenie w kwocie 50 zł. Ponadto w myśl § 2 ust. 3 umowy powyższe wynagrodzenie miało zostać powiększone o podatek od towarów i usług (VAT) obowiązujący w chwili wystawienia faktury. Na dzień zawarcia umowy stawka podatku od towarów i usług wynosiła 23 %.

Tego samego dnia zawarta została także druga umowa o honorarium pomiędzy tymi samymi stronami. Przedmiotem zlecenia było prowadzenie sprawy o zwrot opłaty oraz odsetki związane z wydaniem karty pojazdu. Za prowadzenie powyższej sprawy zleceniobiorcy przysługiwało zgodnie z § 2 ust. 1 umowy wynagrodzenie w kwocie 50 zł. Ponadto w myśl § 2 ust. 3 umowy powyższe wynagrodzenie miało zostać powiększone o podatek od towarów i usług (VAT) obowiązujący w chwili wystawienia faktury. Na dzień zawarcia umowy stawka podatku od towarów i usług wynosiła 23 %.

Ponadto zgodnie z treścią § 3 obu umów, niezależnie od honorarium określonego w § 2 umowy zlecenia, pozwana zobowiązała się do pokrycia kosztów związanych z przejazdem adwokata na rozprawę w kwocie obliczonej według zasad zawartych w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 roku w sprawie warunków ustalania sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz. U. 2002. 27.271).

Natomiast w myśl § 5 pozwana wyraziła zgodę na wystawienie faktury przez kancelarię bez jej podpisu.

Dowód: odpisy umów z dnia 18.10.2011 r. k. 27-28.

Pismem z dnia 17 listopada 2011 roku pełnomocnik pozwanej zwrócił się do Starostwa Powiatowego w B. o zwrot uiszczonej opłaty za wydanie karty pojazdu w kwocie 500 zł.

W odpowiedzi na powyższe pismo Starostwo Powiatowe w B. pismem z dnia 7 grudnia 2011 r. odmówiło zwrotu opłaty.

Dnia 7 grudnia 2011 roku pełnomocnik pozwanej uiszczył kwotę 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w sprawie o zwrot uiszczonej opłaty za wydanie karty pojazdu.

Dowód: odpis pisma z 17.11.2011 r. k.25-26;

- odpis pisma z 7.12.2011 r. k. 23-24;

- dowód uiszczenia opłaty k. 17.

Pismem z dnia 16 listopada 2011 roku pełnomocnik pozwanej zwrócił się do Naczelnika Urzędu Celnego w K. o zwrot nadpłaty w podatku akcyzowym w związku z zakupem samochodu marki R. (...).

Postanowieniem z dnia 27 grudnia 2011 roku Naczelnik Urzędu Celnego w B. odmówił wszczęcia postępowania w przedmiocie stwierdzenia nadpłaty w podatku akcyzowym z tytułu nabycia wewnątrzspółnotowego samochodu osobowego marki R. (...).

Dowód: odpis pisma z 16.11.2011 r. k. 21-22;

- odpis postanowienia z 27.12.2011 r. k. 18-20.

Dnia 24 lipca 2013 roku zawarte zostało pomiędzy Prezesem Zarządu Kancelarii (...) i Radców Prawnych z siedzibą w L. radcą prawnym Z. K. (1) i (...), a Prezesem Zarządu Kancelarii (...) i Radców Prawnych z siedzibą w L. adwokatem Z. K. (2) porozumienie o przekazaniu z dniem 24 lipca 2013 roku wszelkich spraw prowadzonych przez Kancelarię (...) i Radców Prawnych z siedzibą w L. do Kancelarii (...) i Radców Prawnych z siedzibą w L.. Podpisy osób reprezentujących spółki na porozumieniu zostały potwierdzone przez notariusza K. R..

Dowód: odpis porozumienia z dnia 24.07.2013 r. k. 14-16.

Pismem z dnia 4 września 2013 roku Kancelaria (...) i Radców Prawnych w L. wezwała O. S. do zapłaty kwoty 78,50 zł z tytułu zawartej dnia 18 października 2011 roku umowy o honorarium. W piśmie wskazano, że na powyższą kwotę składały się: kwota 61,50 zł brutto honorarium oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Pozwana została wezwana do zapłaty powyższej kwoty w terminie 7 dni od doręczenia.

Ponadto pismem z tego samego dnia pozwana została wezwana do zapłaty kwoty 61,50 zł brutto tytułem honorarium z tytułu umowy o honorarium z dnia 18 października 2011 roku.

Powyższe pisma zostały wysłane dnia 4 września 2013 roku na adres pozwanej B. ul. (...).

Dowód: wezwania z 4.09.2013 r. k. 11-12;

- odpis z księgi nadawczej k. 13.

Dnia 22 stycznia 2014 roku zawarta została pomiędzy P. L. jako nabywcą i Kancelarią (...) i Radców Prawnych w L. jako zbywcą, umowa przelewu wierzytelności przysługującej w stosunku do O. S. w kwocie 140 zł z tytułu umowy o honorarium z dnia 18 października 2011 roku oraz umowy o honorarium z dnia 18 października 2011 roku. Powyższa wierzytelność została przelana na nabywcę w całości.

Dowód: odpis umowy przelewu wierzytelności z 22.01.2014 r. k. 10.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

Na wstępie należy zauważyć, że postępowanie toczyło się w postępowaniu uproszczonym, gdyż dotyczyło zobowiązania pieniężnego wynikającego z umowy zlecenia nieprzekraczającego kwoty 10.000 zł (przepis art. 505¹ k.p.c.).

Sąd ustalił stan faktyczny w sprawie na podstawie przedłożonych przez powoda dokumentów w postaci odpisów: umów o honorarium z dnia 18.10.2011 roku, pism skierowanych przez pełnomocnika pozwanej do urzędów z dnia 16.11.2011 roku i 17.11.2011 roku, pisma ze Starostwa Powiatowego w B. i postanowienia Naczelnika Urzędu Celnego w B., porozumienia o przekazaniu spraw, umowy przelewu wierzytelności oraz wezwań do zapłaty skierowanych do pozwanej. Powyższe dokumenty nie zostały zakwestionowane przez pozwaną, a ich prawdziwość i prawidłowość nie budziły wątpliwości Sądu.

W pierwszej kolejności Sąd stwierdza, iż przedłożona umowa przelewu wierzytelności w ocenie Sądu w świetle przepisów art. 509 § 1 k.c. jest skuteczna i nie sprzeciwia się ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Tym samym powód wykazał, następstwo prawne po pierwotnym wierzycielu.

Podstawę prawną żądania powoda stanowią przepisy art. 734 k.c., albowiem strony łączyły umowy zlecenia, polegające na reprezentowaniu pozwanej w sprawach: o zwrot akcyzy wraz z odsetkami za samochód R. (...) przed Naczelnikiem Urzędu Celnego w B. oraz o zwrot opłaty wraz z odsetkami związanych z wydaniem karty pojazdu przed Starostą Powiatowym w B..

Kwestie należnego zleceniobiorcy wynagrodzenia regulują natomiast przepisy art. 735 § 1 k.c. w myśl których jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Zgodnie z § 2 jeżeli nie ma obowiązującej taryfy, a nie umówiono się o wysokość wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy.

W niniejszej sprawie wysokość wynagrodzenia została ustalona treścią umów o honorarium z dnia 18 października 2011 roku. Zgodnie z powyższymi umowami pierwotnemu wierzycielowi przysługiwało wynagrodzenie w wysokości 50 zł za prowadzenie każdej ze spraw. Ponadto powyższe wynagrodzenie miało być podwyższone o podatek od towarów i usług obowiązujący w chwili wystawienia faktury.

Na podstawie przedłożonych dokumentów powód jako następca prawny pierwotnego wierzyciela wykazał, iż żądanie pozwu jest zasadne co do wynagrodzenia w wysokości po 50 zł, z tytułu każdej z umów. Natomiast nie została wykazana zasadność żądania w zakresie żądania kwot po 11,50 zł, które stanowią naliczony od powyższego wynagrodzenia podatek od towarów i usług. Jak wynika z treści umowy podatek ten miał być naliczony według stawki obowiązującej w chwili wystawienia faktury. Powód nie przedłożył faktur wystawionych w stosunku do powyższych wynagrodzeń. Tym samym istnieje wątpliwość czy faktury takie zostały faktycznie wystawione i tym samym czy należny podatek został naliczony. W tym miejscu Sąd zauważa, iż zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powód nie przedkładając powyższych faktur nie wykazał zasadności tej części żądania.

Ponadto powód nie wykazał w żaden sposób zasadności żądania zasądzenia kwoty 17 zł, jako uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w toku postępowania przed Starostą Powiatowym w B.. W treści umów łączących pierwotnego wierzyciela z pozwaną, nie zostały zawarte żadne postanowienia z przedmiocie zwrotu tychże kosztów. Poza umówionym wynagrodzeniem pozwana zgodnie z § 3 umowy obowiązana była wyłącznie do pokrycia kosztów przejazdu pełnomocnika. Skoro strony nie zawarły w treści umów o honoraria postanowień dotyczących zwrotu tych kosztów, powód nie może domagać się ich zasądzenia. Zgodnie z przepisami art. 509 § 2 k.c. przeniesienie wierzytelności odbywa się zgodnie z zasadą, że nikt nie może przenieść więcej praw niż sam posiada. Tym samym skoro w treści umów nie zostały zawarte postanowienia co do prawa żądania zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, a w ocenie Sądu umowy regulowały w sposób wyczerpujący kwestie zapłaty wynagrodzenia i zwrotu innych kosztów przez zleceniodawczynię, żądanie w tym zakresie Sąd także oddalił.

W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 100 zł tytułem należnego wynagrodzenia, a w pozostałej części powództwo oddalił.

Orzeczenie w przedmiocie odsetek uzasadniają przepisy art. 481 § 1 k.c. zgodnie z którymi jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W niniejszej sprawie powód nie wykazał, że wysłane dnia 4 września 2013 roku wezwanie zostało doręczone pozwanej. W związku z powyższym Sąd przyznał odsetki od zasądzonej kwoty od dnia 26 czerwca 2014 roku, to jest od dnia następnego po doręczeniu pozwanej odpisu pozwu.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów uzasadnia treść przepisów art. 100 k.p.c. zgodnie z którymi w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Na koszty poniesione przez powoda w niniejszej sprawie złożyły się koszty opłaty sądowej od pozwu w kwocie 30 zł, koszty wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 60 zł oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, łącznie 107 zł. Powództwo zostało uwzględnione w wysokości 70 %, zatem Sąd zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 74,90 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów.

Ponadto na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności. Pozwana nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie składała wcześniej wyjaśnień jak i nie zażądała

przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności, zatem zgodnie z przepisami art. 339 k.p.c. i 340 k.p.c. Sąd wydał wyrok zaoczny w sprawie.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak na wstępie.